

MILA

KLEIN

**PODOZRIVO
DOKONALÝ**

Epitovky

Evitovky

M
K **ila**
lein

ISBN 978-80-89950-22-5

Evitovky

P

odozrivo dokonalý

Evitovky

MILA KLEIN

”

Venujem všetkým
mojim blízkym,
ktorí vo mňa
verili viac ako
ja sama.

“

Iba tridsať

Mám iba tridsať. Moja mama rada zdôrazňuje, že už tridsať. Počúvam to pravidelne posledných päť rokov.

Vždy som si myslela, že v tomto veku budem presne vedieť, čo chcem. Budem mať nejaké miesto, kam patrí. K tomu rodinu, manžela, deti v blízkej budúcnosti a presný smer, kam môj život smeruje.

V mojom prípade to tak nebolo. Ani zďaleka. Som slobodná. Zase slobodná. Nepatrím k tým zúfalým „starým dievkam“, ktoré pre nedostatok príležitostí niekoho zbalit' radšej o sebe vyhlasujú, že muža k životu nepotrebujú. Môj status je rozvedená. Dá sa povedať šťastne rozvedená. Považujem sa za slobodnú, emancipovanú, nezávislú intelektuálku. Aj keď v rozpore s touto filozofiou som si hneď po skončení vysokej školy zobrala za manžela svoju stredoškolskú lásku. Keď si niekto v dvadsiatich piatich zoberie lásku zo školy, s ktorou to ťahá sedem rokov, nemôže očakávať vzrušujúci vzťah ani veľa romantiky. Iba moji rodičia boli spokojní, že som už na poriadku.

Mojou jedinou silnou stránkou bolo nadpriemerné IQ. A takmer fotografická pamäť. Na druhej strane ma trápila chorobná nedôvera v seba a vo svoj vzhľad. Keď som v sedemnástich zbalila spolužiaka zo školy, viac som odmietala riešiť. Peter bol tak trochu iný. Počítačový fanatik. Bol vtipný, milý, medzi kamarátmi obľúbený, inteligentný a ešte aj dobre vyzeral. Zaujímali ho východné filozofie, čo mi v tom čase veľmi imponovalo. Láska zo školských lavíc, o ktorej ste presvedčená, že vydrží až do konca života. I keď štatisticky to vraj vôbec nevychádza. Poznáte sa z každej strany, rovnaké spomienky, priatelia, plány. On išiel na MatFyz, ja na právo. Išla som do toho manželstva tak nejako zo zvyku. Po siedmich rokoch chodenia sa to od nás

čakalo. Varovaní, že to nevyjde, bolo veľa. Jednoducho som ich ignorovala, mysliac si, že sa to spraví, utrasie a bude to dobre. Toľko naivných predstáv sa nedá ospravedlniť. Dvadsaťpäť je dosť na to, aby človek vedel so zdravým rozumom posúdiť, čo sa chystá urobiť. A tak sa časom z veľkej školskej lásky stala samozrejmosť a z milenca iba spolubývajúci. Keď začal v práci, známej softvérovej spoločnosti, tráviť i noci, posunul sa do kategórie dobrý kamarát. Neskôr odišiel na trojmesačný pracovný pobyt do Indie. Vrátil sa nadšený z kultúry, podnebia a jogy. Po ďalšom pobyte už len z jogy a svojich jogínskych priateľov. Z tretieho pobytu sa už nevrátil vôbec. Len mi mailom, ako správny IT špecialista, oznámil, že je vyhorený a potrebuje zistiť, čo je jeho úlohou na tomto svete. Samozrejme, s jeho jogínskymi priateľmi. A nezabudol pridať, že si zaslúžim niekoho lepšieho.

Túto vetu by mali zakázať. Niekoho lepšieho. Prečo to tak radi a často muži používajú? Ospravedlňujú svoje konanie tým, že vás chcú presvedčiť, že vám vlastne robia dobre. To najlepšie, čo vedia. Niekoľko týždňov od nášho neoficiálneho rozchodu mi poslal ďalší mail. Pridal k nemu fotku so svojou novou priateľkou. Musela som priznať, bola nádherná. Tvár à la Bollywood. Pozrela som sa do zrkadla, či je so mnou všetko v poriadku. Prečo mal potrebu vymeniť ma za indickú krásku s neprirodzene bielym úsmevom?

„Ahoj, Simona,“ písal, „viem, že ma pochopíš, keďže sme, už vlastne rozídení. Stretol som novú ženu svojho života a chcel by som sa posunúť ďalej. Aby som bol férový k vám obidvom, a to vieš, že som vždy bol, rád by som vyriešil náš rozvod. Budem ti vďačný, ak sa o to postaráš a oznámiš mi dátum, kedy mám prísť na Slovensko to doriešiť. V našom byte môžeš, samozrejme, bývať ďalej. Ja sa chystám ešte nejaký čas pobudnúť v Indii a potom uvidíme. Prikladám našu spoločnú fotku.“

Do čerta s tebou! Načo mi posielaš jej fotku? Vedela som, že naše spolužitie už dlhšie nemalo význam, ani tú správnu chémiu. Napriek tomu postaviť sa tvárou tvár, i keď iba na fotke, novej priateľke vášho ešte stále manžela, bolo dosť ťažké. Náš vzťah by skôr či neskôr dospel k tomuto záveru, no predsa by som to brala inak, keby v tom nebola božská tvár indickej Mata Hari. To bol Peter. Všetko bola zábava, pohoda, hlavne žiaden stres. Či mal sedemnášť alebo takmer tridsať. To, čo som na ňom ako mladé dievča bezhranične obdivovala, ma teraz patrične iritovalo. Mala som mu odpísať niečo poriadne urážlivé, ale pravda je, že som mu len popriala veľa šťastia a podala žiadosť o rozvod. Ved' som právnička. Rozvody sa stali takou súčasťou môjho života, že ani môj vlastný sa mi už nezdal tragický. Ľudia sa rozchádzajú a znova schádzajú, milujú a nenávidia a stále niečo riešia. Teraz som riešila aj ja.

Hneď ako prišlo predvolanie na pojednávanie, týkajúce sa nášho rozvodu, som to Petrovi oznámila.

Priletel deň pred pojednávaním. Keď som ho zbadala kráčať na letisku vo Viedni v oranžovej plachte s vyholenou hlavou, neverila som, že je to on. Len ten úsmev mal rovnaký.

„Čau, Simča,“ prilepil mi pusu na líce.

„Ty si sa tam úplne zmagoril?“

Zamračil sa.

„Neurážaj moju duchovnú cestu.“

Áno, zmagoril sa. Je ľahšie hovoriť, že ste sa rozviedli, lebo si váš bývalý našiel inú, než že sa zbláznil. Radšej budem tvrdiť to prvé, aj keď v jeho prípade sa to asi spojilo do jedného.

Prespal v našom spoločnom byte. Ráno sme pekne spolu vošli do pojednávacej miestnosti. Ja stále v šoku, ktorý sa preniesol aj na sudkyňu, keď zbadala vtedy ešte stále môjho zákonitého manžela. Neunúval sa ani prezliecť. V oranžovom oblečení, s vyholenou hlavou, len som očakávala, kedy zvolá Haré Krišna a ponúkne jej nejakú skvelú literatúru. Nič z toho sa našťastie nekonalo. S pohľadom plným pochopenia sa ma spýtala, či stále trvám na svojom návrhu. Sedem rokov chodenia a štyri roky manželstva sa skončili po pätnástich minútach. Môj už exmanžel prespal v našom byte ešte jednu noc, ráno si pobalil nejaké veci a poprial mi veľa šťastia. Ja jemu tiež. Neboli v tom žiadne emócie ani hnev. Kiežby sa všetci moji klienti takto rozvádzali.

Malý dvojizbový byt sme si kúpili spoločne hneď po svadbe. Niečo sme mali našetrené, niečo pokryla hypotéka. Sľúbil, že všetko vyriešime pri jeho ďalšej

návšteve, čo ma štvalo asi viac ako fotky jeho indickej Mata Hari, ktoré mi ukázal v telefóne. Poslal mi však na účet peniaze, ktoré mali pokryť polovicu splátky hypotéky na najbližšie dva roky. Napriek celému vzájomnému odcudzeniu sme si verili. Ako súrodenci, nie ako bývalí manželia.

„Ale inak si úžasná žena,“ povedal mi ešte pred bránami letiska.

„Radšej už zmizni a neukáž sa poriadne dlho.“

Pobožkal ma na líce a odišiel. Myslela som, že som v pohode. Nečakala som z mojej strany žiaden hnev, zúfalstvo ani šialenstvo. V skutočnosti som sa napriek všetkému cítila oklamaná a odkopnutá. Ako poškodený tovar, ktorý niekto vrátil do obchodu. Ako second hand.

Kdesi vo vnútri sa ešte stále nachádzalo malé opustené miestečko, ako pozostatok mojej dievčenskej lásky k nemu. Nezaslúžil si to, ale všetky tie spolu prežité roky sa nedali zmazať jedným papierom o rozvode. Môj pocit poníženia bol taký hlboký, že som odmietala o tom hovoriť. Povedať niekomu, že som rozvedená, bolo pre mňa to isté, ako povedať, že mám vážnu fyzickú alebo psychickú chybu. Veď prečo by si inak našiel inú?

Keď sa za ním zavreli letiskové dvere, prepadla som hysterickému smiechu, ktorý prešiel do neutíchajúceho plaču. Áno, toto sa mi stávalo z času na čas. Len sa smejete, no v skutočnosti chcete plakať. Niekedy zas plačete, no pritom sa chcete smiať. Niekedy si naša hlava s nami zahrá túto hru. Rovno

z letiska som si to namierila do nákupného centra vo Viedni a minula tam nechutne veľa peňazí na oblečenie. Všetko naschvál v úplne tesných veľkostiach, aby som náhodou neprepadla depresii spojenej s vyžieraním všetkého, čo chladnička a Tesco dajú.

Tak. Takto končí podstatná etapa môjho života.

Takmer tridsať rokov, jedno neúspešné manželstvo a práca, v ktorej som sa nikdy necítila doma.

Najradšej by som si dala rok pauzu od života, aby som mohla rozmýšľať, čo ďalej, ale pritom nestraťiť ten čas. S mojou výškou 160 cm a váhou 53 kg som vedela, že zo mňa nikdy nebude modelka na titulku magazínu pre nevyzretých chlapcov. Dlhé hnedé vlasy, modré oči, celkom pekný nos. A podprsenka veľkosti 75B. Nevieť povedať, kde sa štatisticky táto veľkosť nachádza. No keď ste už od základnej školy permanentne ovplyvňovaná svojou o tri roky staršou susedou z domu, ktorá vás presvedča, že jedinou správnou cestou životom ženy je siahnuť aspoň na veľkosť 75D, tak sa vo vás usadí istá dávka nedôvery. Do svojich sedemnástich som si kontrolovala prsia každý deň v zrkadle a dúfala, že sa s nimi ešte niečo udeje. Potom sa mi prvýkrát dostal pod tričko Peter a presvedčil ma, že môžem byť so svojím stavom a výzorom úplne spokojná, lebo on určite je. Tak som tento ženský problém na čas vypustila z hlavy. S rozvodom sa vrátili späť aj všetky pochybnosti a moja sebadôvera upadla. Bolo to dosť v kontraste s mojím presvedčením, že patríť k inteligentným ženám, ktoré si nezaklada-

jú na svojej kráse, ale skôr na rozume. Samu seba som považovala za emancipovanú intelektuálku, kým nedošla reč na veľkosť podprsenky. S tým som si nevedela poradiť. Napriek tomu, že som opovrhovala pipinkami, babenkami, buchtičkami a zlatokopkami.

Odpor k zlatokopekému „povolaniu“ sa u mňa objavil ešte kdesi na základnej škole. V ôsmej triede sa ma spolužiak snažil presvedčiť, aby som mu výmenou za drahú orieškovú čokoládu ukázala, čo mám pod tričkom. Ja som s hrdosťou odmietla, spolužiačka nie. Pridala k tomu aj pusku na ústa. Nezištne sa o tú čokoládu podelila, čím vzbudila ešte aj kladné hodnotenia a ovácie ostatných v triede. Stretla som ju po rokoch. Vo výkone tohto povolania sa medzičasom zdokonalila, vďaka čomu vlastnila trojizbový byt v novostavbe v Bratislave a trojkové Audi. Vtedy som si povedala, že je niečo chybné na mojej emancipácii.

Nemíňala som nehorázne peniaze na nákupy oblečenia a výpredaje mi úplne unikali. V mojom živote bol iba jeden muž ešte z čias strednej školy. V tom čase sme boli na tom obaja rovnako, bez peňazí. Nečakala som od neho žiadne pozvania do drahých reštaurácií, ani dovolenky. A keďže okrem neho žiaden iný muž v mojom živote nebol, nevedela som, aké to je, keď vás niekto na tie dovolenky pozve. K tomu dokúpi zopár kabeliek a možno nejaký parfum. Keďže sme s Petrom vhupli zo študentskej lásky rovno do manželstva, toto obdobie sme úplne preskočili.

Som stratený prípad. Moja mama má pravdu. Dala mi to najavo úplne jasne na mojej prvej návšteve u nich po mojom rozvode. Závídela som všetkým známym, ktorí sa do Bratislavy jednoducho prísťahovali a rodičov mali vo vzdialenosti minimálne dvoch hodín jazdy autom. Ja som svoju mamu mala iba 15 minút autobusom MHD.

„A aké máš teraz plány?“ spýtala sa ma počas vyprázňania asi šestnásteho rezňa v nedeľu na obed. Muselo ich byť aspoň šestnásť, lebo mala prísť aj moja sestra s manželom a dvoma deťmi. Ak by bol priemer menej ako tri na osobu, považovala by to za svoje osobné zlyhanie. Tak nejako to bolo vždy. Nikdy s nami neriešila, čo nás naozaj trápi, ale čo bude v nedeľu variť. Jej otázka po návrate z práce nebola, čo máte nové, ale čo ste dnes jedli na obed? Mňa tá otázka vždy dostala na hranicu nervového zrútenia, o to viac, keď ma trápil nejaký pre mňa podstatný životný problém.

Moji rodičia. Ich dobre mienené životné rady som úspešne ignorovala. Mama zo mňa chcela mať kaderníčku, aby nemusela už toľko platiť za trvalú v kaderníctve oproti nášmu domu. Žiaľ, učila som sa až príliš dobre. Môjmu otcovi to bolo v podstate jedno. Učila som sa lepšie ako on a tam končili jeho starosti s mojou budúcnosťou. On sa bez maturity vypracoval z predavača na pozíciu vedúceho v železiarstve, čo v jeho očiach bola skvelá kariéra, ktorou všetkým dokázal, že aj bez vzdelania sa dá uspieť. Ako som sa ja vlastne dostala na právo,

sama neviem. Asi som veľmi chcela. Moja výrazná vlastnosť.

„Neviem, nemám žiadne plány. Chcem zmeniť robotu a potom uvidím.“

„Veľa času už nemáš, nezabúdaj na svoj vek.“
Zase to konštatovanie.

„Áno, mami, mám iba tridsať.“

„Ja v tvojom veku som už mala dve deti... Tvoja vec,“ skonštatovala, „dáš si ešte jeden rezeň?“

Rozhovor skončil, skôr ako začal. Aj tak by k ničomu neviedol.

Jedine moja sestra naplnila ich očakávania a plány. Bola o dva roky staršia. Po maturite sa zamestnala ako fakturantka v istom autoservise, aby už o tri roky mohla riešiť svoju svadbu s mladým automechanikom. Svadba bola presne taká, ako sa očakávalo. Veľkolepá, tak ako nevesta, ktorá bola už v tom čase v šiestom mesiaci tehotenstva. Bol to chlapec, môj synovec Pali. O dva roky nato sa k nemu pridala Martina. Sestra bola už v mladom veku na poriadku, iba ja som sa vymykala. Takmer tridsať, bez detí a rozvedená. Naše vzťahy boli sestersky korektné. Vedeli sme sa porozprávať, no každá sme mierili úplne iným smerom. Niekedy som rozmýšľala, či moja mama nezahla otcovi a nesplodila ma s niekým od vedľa. Niektoré črty, ktoré som zdedila po otcovi, boli neprehliadnuteľné, a tým táto možnosť úplne vypadla. Moju povahu tvarovalo niekoľko osobností. Spomínaná suseda, spolužiačka s čokoládou a kamarát zo škôlky, ktorý mi silou mocou

chcel neustále niečo ukazovať pod paplónom počas povinného spánku, čím ma presvedčil, že jediné, čo chlapani chcú, je, aby ste sa im tam pozerali.

Väčšina mojich kamarátok sa zmenila na nikdy nestíhajúce matky. Niekedy som sa prichytila pri tom, že im tie starosti aj závidím. Ja som si svoj voľný čas musela prácne vypíňať návštevami koncertov, kín, dovolenkami a posedeniami pri víne s tými, ktoré mali práve čas. Ony mi zase závideli moju slobodu a možnosť kedykoľvek bez záväzkov ísť, kam sa mi zachce. Blížiac sa k tridsiatke má táto sloboda začala strašiť. Mám niekoľko možností. Naďalej chodiť do práce a nalinkovať si svoj život podľa šablóny práca-víkend-práca-dovolenka-práca-víkend-práca a ľutovať sa, že nemám viac šťastia, času a lásky. Sediť a čakať na zázrak, nejakú zmenu, ktorá sa nikdy nemusí dostaviť. Alebo tej zmene pomôcť. Urobiť niečo pre to, aby som nebehala dookola v jednom koletoči ako môj škrečok z detstva. Nabehal kilometre, ale nikdy sa nikam nedostal. Vždy si chvíľu oddýchol a potom bežal ďalej. Striaslo ma pri tej predstave. Tak to teda nie. Musím začať odznova. Zmením zamestnanie, vymením spoločné posteľe a pôjdem na nejakú dobrú dovolenku, kde resetujem mozog. A potom začnem hľadať niekoho medzi filmovým pánom úžasným a niekým úplne normálnym. Mala by som si dať inzerát: Hľadá sa inteligentný muž do 40, napriek tomu vtipný a sexy. Slušný príjem poteší, no nie je podmienkou. Tento inzerát nie je určený pre IT špecialistov.

Ako ďalej

Leto prešlo až príliš rýchlo. Postelí som sa zbavila bleskovo. Zavesila som ich na bazos.sk s poznámkou *Darujem za odvoz*. Toto zázračné slovné spojenie vás zbaví aj chlпов od psa.

Dovolenky boli dve. Okrem pocitu, že vyzerám v plavkách lepšie ako väčšina anglických tínedžeriek, mi vo vrátení môjho pošliapaného seabavedo-

mia vôbec nepomohli. Stále som mala ten pocit reklamovaného tovaru. Žiaden nový muž sa v mojom živote neobjavil. Absolvovala som niekoľko úspešných aj neúspešných pohovorov na nové miesto. Nakoniec sa mi predsa podarilo nájsť niečo zaujímavé a dnes je ten veľký deň, keď nastupujem do nového zamestnania. Z malej kancelárie do veľkej firmy, od čoho si sľubujem množstvo nových príležitostí. Právne oddelenie síce v štátnej spoločnosti, ale so zaujímavou znejúcou pracovnou náplňou, čo mi málokto dokázal uveriť.

Prvý deň v práci, začiatkom septembra, keď ešte u všetkých doznievajú spomienky na dovolenku, mi priniesol vytriezvenie. Privítal ma síce veľmi dobre vyzerajúci mladý šéf, vysoký, tmavé vlasy, tmavé oči, mierne zarastený, vek asi tridsaťpäť, ale hneď som si všimla obrúčku na ruke a fotku manželky s malou dcérkou na stole. Nie, ženatí sú tabu. Zobral ma do mojej novej kancelárie, pričom celú cestu hovoril o kolegovi ako o spolusediacom. Moje nadšenie a očakávanie sa stupňovalo. Ešte nikdy sa mi nepodarilo mať spolusediaceho. Keď otvoril dvere, dostala som sa do podobného šoku, ako keď som zbadala môjho exmanžela v Haré Krišna oblečení na letisku.

„Dobrý deň, už som sa vás nevedel dočkať, pani kolegyňa.“

Nový spolusediaci mi podal ruku so širokým úsmevom a ja som ju slušne prijala. Stisk mal silný, vďaka čomu mi odovzdal niekoľko mililitrov vlastného

potu. Nie, nesmiala som sa ani v duchu. Ved' človek nemôže za to, že sa potí, ani že mu príroda nena-delila viac vlasov, a v tomto prípade mohla pridať i trochu viac kilogramov.

„Volám sa Anton Dóka.“

„Simona Zelenáková.“

Stále mi držal tú ruku a nechystal sa ju pustiť. Pozrela som na svojho nového šéfa. Baval sa.

„Kolega vám všetko ukáže a predstaví vás. Dúfam, že sa vám bude spolu dobre sedieť. Je to síce najteplejšia kancelária, no zároveň aj najväčšia. Pekný deň.“

Odišiel a mňa nechal rozmýšľať, čo myslel tou najteplejšou. Bola to narážka na potiaceho sa kolegu alebo na jeho fialovo-ružovú košeľu so zvláštne vzorovanou kravatou? Potom mi padli oči na jeho štyroch porcelánových anjelikov, ktorých mal pekne zoradených na kancelárskom stole.

„Akí chutní anjeličkovia, ste zberateľ?“ Niečo také gýčové som už dávno nevidela.

„Nie, každý sa viaže k nejakému ťažkému obdobiu môjho života. Kúpil som si ich, aby mi pomohli prekonať ho. Tento je k môjmu prvému rozvodu, tento k druhému rozvodu, nástupu do tejto práce a k smrti mojej milovanej matky.“

Nie, nezačni sa smiať, hlavne sa nezačni smiať. Nie je nič smiešne na smrti milovanej matky. Dva rozvody. Takže narážka na teplotu v kancelárii sa naozaj týkala iba teploty. Alebo sa dvakrát pokúšal presvedčiť sám seba, že to nie je tak, ako to cíti?